

forslag, med Hensyn til hvilke jeg har sluttet mig til Flertallet. Det er jo almindelig kjendt, at de væsentligste Virkninger af Fattigundersøttelse ere følgende: Den Fattige underkastes Fattigbestyrelsens Tvangsmyndighed, Forsørgelsesrettens Erhvervelse paa det Sted, hvor Understøttelsen ydes, afbrydes derved i Reglen, den, der nyder Fattighjælp, vil ordentligvis blive forpligtet til at opholde sig i Forsørgelseskommunen, og dertil kommer det Væsentlige, at den Mandsperson, der har faaet Understøttelse af Fattigvæsenet, kan ikke gifte sig, naar han ikke, hvis der ikke er forløbet 5 Aar efter den modtagne Fattigundersøttelse, har refunderet denne. Endelig vil, hvad Mange jo lægge stor Vægt paa, de Vedkommende miste deres kommunale Valgret og Valgretten samt Valgbarheden til Rigsdagen. Det forekommer mig, at det er baade billigt og human, at disse Virkninger ikke bringes til Anvendelse paa dem, som alene faae Hjælp til Læge, til Sygehus og til Apotheker. Vrede Medlemmer have jo lagt Mærke til, at det udtrykkelig er sagt i Lovforslaget, at Bestemmelsen kun skal gjælde Hjælp til Læge og til Medicin, men derimod ikke, naar der tillige ydes Underhold til Familien. Man kan jo ikke sige Andet, end at Sygdom er enhver Mand's Herre, og at Sygdom i Almindelighed kommer usforlydt. Det er meget sjældent, at der kommer Sygdom, hvori den Vedkommende selv er Skyld. Ganske vist er Sygdommen selvforskyldt i nogle Tilfælde, og i saa Henseende kan jeg henvisse til Loven af 10de April 1874, hvor der udtrykkelig nævnes forskellige Sygdomme, som man selv er Skyld i; men der er da det Mærkværdige derved, at just med Hensyn til de Sygdomme, hvori man selv er Skyld, forlanges der ikke Betaling refunderet for Hjælp af det Offentlige, tværtimod, Patienterne faae Alt frit. Jeg mener, at det ikke alene er billigt og human, at eftergive Fattigundersøttelsen i Sygdomstilfælde, men at det ogsaa ligefrem er i Kommunernes Interesse. Det er jo ikke Meningen med § 3, at enhver Smaaafarmand, som sidder daarligt i det, kan sige: „Nu vil jeg have fri Læge og fri Apotheker“, det er jo nødvendigt, at der virkelig er Trang dertil til Stede, og den vedkommende Fattigbestyrelse eller Kommunalbestyrelse vil have den Pligt nøiagtig at undersøge dette i hvert enkelt Tilfælde. Komme de saa til den Anskuelse, at det er konstateret, at Trangen er til Stede, tror jeg ogsaa, at det under almindelige Forhold vil være i Kommunernes Interesse at give denne Hjælp paa den i Lovforslaget nævnte Maade. Det er jo nemlig en be-

kjendt Sag, at naar en Person først en Gang har faaet Fattigundersøttelse, har det Almindelighed en mindre god Indflydelse paa ham. Det er jo det almindelige Tilfælde, at hans Selvfølelse, hans Lust til Arbejde derved svækkes, og at det saa oftest gaar saaledes, at han tilsidst kommer under stadig Fattigforsørgelse. Der er mange Smaaafarssfolk, der arbejde meget strengt, og saalænge de ikke have Sygdom i deres Hus, nok kunne underholde deres Familie, Kone og Børn, men som, saa snart der kommer den mindste Sygdom til, saa ikke kunne det mere og derfor maa henbende sig til Fattigvæsenet. Men jeg tror, at dersom saadanne Smaaafarssfolk vide i Forveien, at Loven gaar ud paa, at naar det kun er Sygdom, kunne de faae Hjælp, uden at det medfører de Virkninger, som Modtagelse af Fattigundersøttelse ellers har, ville de som oftest ikke komme paa Benene og leve uden Understøttelse af Fattigvæsenet. Endnu er der en tredje Grund, som har gjort mig ubetænkelig ved at stemme for denne Paragraf, og det er, at denne Paragraf ikke egentlig indfører noget Andet, end hvad der allerede mange Steder enten helt eller delvis er Tilfældet. Der er jo Amtet, hvad ærede Medlemmer kjende meget godt, hvis Beboere kunne sende deres Patienter til Sygehuset, hvor de saa faae fuldkommen gratis Behandling. Der er andre Amtet — et af dem kjender jeg særdeles godt — hvor det er indrettet saaledes, at enhver Indfødter eller Husmand eller med ham Vigestillet — han behøver ikke engang at dokumentere, at han er det — enten selv kan gaa eller sende sin Slægtning paa Sygehuset for en Beføstning af kun 25 Ore om Dagen, medens Alt, hvad det iøvrigt koster, og det kan jo ikke være saa Lidt, betales af Amtet. Saa er der andre Steder, hvor der er truffet Overenskomst med Kommunerne, saaledes, at Amtet betaler Halvdelen og Kommunerne Halvdelen. Men paa alle disse Steder er det Tilfældet, at dette naturligvis ikke bliver betragtet som Fattigundersøttelse, det bliver ligefrem givet; det, der staar i Paragrafen, er altsaa i og for sig slet ikke Andet, det udvider kun, hvad der nu gjælder helt eller delvis paa forskellige Dele, til at gjælde overalt. Der er blevet talt om, at denne Lov skulde have en skadelig Indflydelse paa Sygekasserne. Hvis dette var Tilfældet, kunde det naturligvis ikke falde mig ind at stemme for den, thi hele Sygekasselinstitutionen har en meget større Betydning end hele denne lille bitte Lov, men jeg er da ogsaa af den Mening, at det ikke forholder sig rigtigt. Vrede Medlemmer ville jo se,